

минута . . . отъ позора на една майка която са при-
нуждава да го исповѣда предъ сына си! Но успо-
кой са, рече тя на Пикильо . . . като си тури десна-
та рѣка на сърцето . . . осѣщамъ че ще умрѣ . . .
Този е послѣднѣтъ ударъ . . . само туй мож да
сторѣж за тебе . . . смъртъта ми ще бѣде послѣднето,
единственното благодѣяніе, което ще получишь отъ
майка си . . . сыне мой! Ето що мож да сторѣж за
тебе; но, приложи тя, като вдѣхнѣта отъ нѣкоя нова
внезапна мисль; ако преди туй ма помилваше Богъ . . .
ако ма просвѣтяваше . . . ако ма рѣководѣше . . .»

Тогасъ тя хвърли очи на сына си . . . прегле-
да го внимателно, като са стараше да прочете исти-
ната въ очитѣ му . . . да я научи отъ чъртитѣ на
лицето му, като изслѣдваше наймалкитѣ му движенія,
и изучваше онѣзи физиономія, която едва бѣ познала;
и послѣ въ недоуменіе, смутена и безсилна да са о-
търве отъ ужасното си двоуміе, тя извика изново съ
отчаяніе.

« Не искамъ да го лѣжж, нищо не знаѣж
нищо не знаѣж! . . . Прокълни, сыне мой, прокълни
майка си . . . Не мож да ти кажж каква кръвь те-
те въ жилитѣ ти. Слушай ма прочее: оногози, кой-
то помалко ще презре майка ти . . . оногози, който
нема да та испѣди . . . оногози, който ще има за
тебе сърце и пріятелство отеческо . . . оногози, а
не мене, трѣба да повѣрвашъ! него трѣба да обик-
нешъ! Майко моя . . . майко моя, приложи тя; дай
ми книга и чернило!

— Що мислишь да правишь?

— Що та е грижа? . . . дай ми . . . дай ми, до-
като треската поддѣржа и удвоява силитѣ ми. »

И като са неведе на постилката си написа едно
писмо:

« Ето, сыне мой, Богъ да та покрыва и пази . . .
Ето, сыне мой, което мож да сторѣж за щастіето ти
и за бѣдѣщето ти . . . ето единственната рѣка коя-
то може днесъ да та покровителствова! »

И му подаде писмото.

« Провождамъ та много далечъ, рече тя, въ Мад-